

řiky, jako sténání, a živá hradba se celou šírkou pohnula; ale přece se neovlil nikdo.

Poutníci dotýkali se skleněné křížné, v níž umístěna socha Božského dítěte, oslňuje perlami a drahými kameny, jimiž byl těžký, atlasový šat její jako posetý. Dobré čtyři pětiny musily se spokojit toliko dotýkáním mešních tabulek; a kdo se dotkl křišťálového skla, potfel si třemi kříži zrak, aby se nehránil všech očních neduhů.

Na klášterské věži zahučela již pátá. Obrovské varhany doznávaly posledním akordem; ale kolem oltáře dlel dosud v polokruhu dosti četný zástup poutníků. Byli to ponejvíce taši, již se nemohli do dřívější tlačence odvážit, anebo které ostatní předešli či odstrčili.

Po straně epistolní klečel chudšas na obě oči osleplý a bez pravé ruky. Zdál se podobal se sedmdesátiletému kmetu, teprv pokročil-li kdo blíže, mohl pozorovati, že tenhle ubožák jest obrazem života v mužné síle zdrceného. Hrubý plášť prozrazoval Rusa, jakých v nedávno minulých dnech viděli na Podlesí celé roje, oči měl obrácené ku křišťálové skříni a okoralé rty jeho se zvolna pohybovaly. Zdálo se, že chce milosrdenství na nebi dnes vynutit. Klečel tu tak od samého poledne, — lidé přes něho padali, ale on ani nezašeptal; bystřeji všiml si ho málo kdo, o pouť tu bývá takových ubožáků ze všech konců Podlesí, lidskou bídu vábivá za sebou i slabounký paprsek naděje.

„A je bezručný! Jen se podívejte, matičko!“ zahlaholil náhle nedaleko chudšasa zvonkový hlásek dívčí.

„Tambhle, babičko! A je slepý na obě oči!“ zašveholilo druhé děvčátko a zatáhlo shrbenou stařenku za vysechlou pravici.

Zdálo se, že obě děti lidské budy v takovémto rouše ještě nikdy neviděly. Očka jejich spočinula na osmahlé tváři slepce a nevyslovně soustrastným pohledem. Byly to děti učinění andělíčkové. Člověk by myslil, že přiletěli, aby se vystředali s těma dvěma, co nad pannou Marií drží obrovskou korunu. A zatím je sem přivedla dnes poprvé odkudsi z klidné dědiny na Podlesí.

Selka Podlešačka upřela zrak svůj také v tu stranu, kam děvčátko. — Na první pohled patrně, že obou dítek matkou. Stařenka hleděla k matce Boží, jako by lpěla na jejích rtech, jež, zdálo se, že se pootvírají, jako by jí chtěly pošeptat divnou novinu. Selka Podlešačka oetla se až u samého slepce, naklonila se nad něj, vzala ho za ruku a zavolala tiše: „Vavřino!“ A kolem matky zakmitly se jako peničky obě dívenky.

Byla to Světluška se svými deerskými. Před několika lety vložil jí otec na smrtelné posteli na srdce, až ho pochová, aby se vdala a aby tak jejích statek zůstal Květově krvi. Světluška poslechla.

„Znáš mě tu někdo?“ zahovořil chudšas temným hlasem, jako by se byl z dřívot probudil. „Což jsem se ještě dosti nezměnil?“

„Vavřino, jak se tu shledáváme!“ Slepce pozdvihl náhle hlavu, vztáhl ruku na ženu a i děti její. „Možno-li? Neklamali se? Ty jsi to — Světluško? — A ta děvčátko?“

„Já jsem to, Vavřino, to jsou mé děti — a tambhle tvá matičko!“ Takového výjevu, jaký nyní následovalo, tu ještě nikdo nikdy ne spatřil, ačkoliv zdejší klášter stojí pět set let na místě dřívější Kolovratské zahrady.

„Hrob jeho jako by s veskerou tou hlinou mi ležel na prsou do

dneška, a pořád ta rakev jako by mi duněla do uší: věčně věkův bludnou duší, věčně věkův proklatec! Abych se té tíže zbavil, co jsem jen vytrpěl! Abych zdejšího kraje už nikdy neviděl, pustil jsem do země, kde věčný led a anih daleko odtud, na sta mil... Pak jsem se oetl až u Lipska, tam jsem přišel o zrak a ruku — a je tomu několik dní, co mne pustili z Prahy zmrzačeného.“

Bylo na něm nemocnici ještě příliš zřetelné vidění.

„Požehnejte mi, má stará, věrná matičko: udělejte mi na čele kříž, jako jste někdy chlapeci činívala.“

Vetehá stařenka oběma rukama objala hlavu synovu a po dlouhých, těžkých letech brozného zkušeni přitiskla na štátra tak věle, jako když vinula k sobě dítě Vavřinu ponejprv. A chrámem rozlehl se vzlykot i těch, kteří dřív o Vavřinovi slova nikdy nebyli slyšeli.

Když potom chtěli slepce z kostela vyvésti, upřely mu nohy služba. klesal — klesal, zbledl jako stěna a oněměl. Musili jej vynést, k čemuž se ovšem mnoho ochotných rukou propůjčilo. Venku jej hleděli usadit na nejbližší trávník, ale hlava mu klesla na hruď a celé tělo pozbylo vlády.

„Omdlévá!“ volali diváci, jichž se kolem množství nahrnulo. A jal se jej křísiti, — ale když se zdálo, že k sobě přichází, trhl sebou, vydechl několikrát hlasitě a pak utíchnul jako pění — na věky. Málo kdo tušil, jaké staré i nové rány table hodina v duši jeho tak zjítřila, že ní života jeho přetrhnutá na věky.

„Synu můj! Nešťastné dítě mé! Sotva tě shledávám, už opět mě opouštíš! Matičko Boží, oroduj za něj!“ — Přimlul se za nešťastného!

Staruška klesla na mrtvolu polo bez sebe.

A touže chvíli děti Světluščiny s matkou úpěnlivě zaplakaly — pro strýčka, jehož jaktěživu neviděly, aniž o něm kdy slyšely, a jemuž by tak rády byly nevinnýma ručkama setřely všecko tu bolest, jež tak čitelným písmem vryta byla v jeho pochmurném obličejí.

Poutníci kolem jedva dýchali; po několika okamžicích oni poklekše, modlili se s očima k nebi upřenýma: „Odpočinutí lehké dejž mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí!“

A od té chvíle prý ve Svatogothardském dolku uhasla světélka naprosto. Ale bludné duše žijí v památce vděčné na Podlesí do dneška. KONEC.

Pí. Rosie Kretschmer ranhojička

a vyrabitelka proslulé

české byl. mné a kořeněné masti, 3 druhy

Jest výborným prostředkem proti o travě krve, dále léčí kostičky, revmatism, čerstvé nebo zastaralé rány, oční neduhy, vyrážky, lišej atd. Tyto masti vyléčily sta trpících a pro svoji spolehlivou účinnost nemají sobě rovných. Navštivte ji osobně nebo dopište, udá jlec popis své choroby.

Krabička (5 pncel).....50c
Na venek pošlou.....55c

Adresujte:
MRS. ROSIE KRETSCHMER,
3— 1942 So. 16th St., Omaha, Neb.

PADOUCNICE FITS ELYPSY, vyléčena.

„Mohu přisvědčit před každým soudcem dokázati, že Dr. Grant vyléčil mého syna z padoucnic.“ Frank Adam, Cadott, Wis.
Jedna láhev na zkoušku zdarma. Udejte stáří, zašlete kolek a přete český. Smla

Dr. F. E. GRANT

2. Ridge Bldg., Kansas City, Mo.

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

Nyní kladl poslední již naději na Videň. Ale ani zde nenašel pomoci a přímluvy pro svého nešťastného bratra, poněvadž čím výše se na stupňůku protekce přicházelo, tím přísněji posuzoval se zločin uprchlictví.

Konečně tedy Vojtěch oznámil, že se již vrátí domů, ovšem jen proto, aby se již pomalu připravil na odchod k trvalému pobytu do Prahy.

„Tak tedy budeme zase sami jako na pustém ostrově,“ vzdyhl mlynář, když byla Frantina dočetla psaní Vojtěchovo.

„Byli jsme tak dlouho, snad tedy zase tomu zvykneme,“ odvětila mlynářka, ač jí ji zmocnila se tesknost, když pomyslela, že Vojtěch odejde a snad již nikdy více se nevrátí.

Frantina od onoho nedělního kázání, jež učinilo na ni tak hluboký dojem, ovšem skoro vykořenila ze srdce svého všecko smyslnou žádostivost, všecko hříšnou lásku. Postava Vojtěchova v myslí její byla opět obestřena onou svatozáří, jež zapuzovala všecky hříšné myšlenky. Frantina nyní na Vojtěcha pomýšlela opět s onou někdejší čistou láskou, jež podobala se lásce sestry k bratru, přítele k příteli. Posledních několik hodin, jež Vojtěch před svým odjezdem doma ztrávil, jakoby bylo nadobro odstranilo ono neblahé kouzlo, jež bylo kázání zlomilo. Setkávali se oba zcela klidně, pohlíželi na sebe aniž by rozpačité oči klopili a z jejich řeči vymizela i jizlivost, jež poslední dobou Frantinu otravovala, i nucený žert, jež Vojtěcha unavoval a naplňoval studem.

Než Vojtěch odjel, Frantina nemohla odolati, aby s ním ještě několik slov o samotě nepromluvila. Příležitost k tomu hodila se dobře, neboť mlynář sám ji vyzval, aby šla Vojtěchovi pomoci při skládání jeho zavazadel, aby snad nezapomenul nejdůležitějších věcí.

„Vrátíte se zase, Vojtěče?“ odhodlala se Frantina konečně k otázce, když hotova jsou, chtěla se vrátiti dolů.

„Vrátím! Zůstanu zde až do posledního volného dne,“ odvětil Vojtěch věle. „Vždyť jsem zde tak šťasten, tak spokojen!“

„Opravdu?“ zvolala a oči její zazářily radostí. „Ale teď teprve, vidíte? Dříve ne! Řeknu vám, Vojtěče — naposledy již o tom mluvím, že tehdy v noci, když jste mne tak od sebe zapudil, byla byla bych nejradyji zabila sebe i vás. Tak si mne ten hřích podmanil. Ale se dnem vrátila se mi i rozvaha, a vaše slova tam v kostele úplně pomohla. A mám vás teď, Vojtěče, tak ráda, tak — a ta láska mne tolik blaží, poněvadž nemusím se s ní před nikým, ani před svým mužem skrývat.“

„A budete zde zase šťastna a spokojena! Úplně spokojena?“

Frantina kynula hlavou. „Bůh vám požehnej,“ řekl Vojtěch hluboce pohnut její oddaností a odevzdaností. „Věřte mi, že po této změně bude vám dopřáno i toho, co vám snad zde posud scházelo k úplnému štěstí.“

Mlynářka se zapálila a stisknula Vojtěchovi ruku, chtěla odkvapiti.

„Poekejte! Teď jsem vám já eosi dlužná,“ řekl Vojtěch a skloniv se k její ruce, vtiskl na ni věle políbení.

Frantina odkvapila. Bylo to poslední zahřmění bouře,

poslední vzplanutí smyslné náruživosti mezi nimi — tento polibek při němž on pocítil její plnou, měkkou ruku a ona jeho horké rty. A pak již nastalo ticho — úplné ticho.

Klidně a věle, jako syn s matkou a bratr se sestrou se rozešli. Frantina s Dvoreckým doprovodili ho kus cesty za ves, kdež teprve Vojtěch sedl do bryčky, kterouž tentokrát řídil mládek. Snad vyžádal si Vojtěch právě jeho proto, aby se mu odvděčil za to, že svou ospalostí přispěl k urychlení krise a k zakončení neblahého poměru, jenž mezi ním a Frantinou se vyvíjel.

Po dvou dnech mládek vrátil se z Budějovic, se vzkazem, že pan páter vydal se na cestu do Prahy. Mlynář poslal pěkně vyřezávanou dýmku, Frantině krásné modlitby, v nichž našla stuhu založenu právě na oné straně, jež obsahovala nejvrounější přání mladé ženy. Přišla tam ona stuha náhodou, či snad vojtěch jí tak opětoval své přání? ptala se Frantina v duchu a stulví se v první volné chvíli do kouta světnice, přečetla si onu modlitbu. A když se tak modlila, zdálo se jí, jakoby tajný jakýs hlas uvnitř byl jí zašeptal, že modlitba její bude vyslyšena — — —

A po několika dnech Frantina již cítila, že onen hlas ji nezklamal — — —

„Byli jsme, byli,“ opakoval mlynář, jež smutně pohlížel do dopisu, jež byla Frantina odložila. „Člověk snadno přivýká, ale těžce odvyká. Ale teď, když vidím, že ani ten Karel — ač s ním byla jen svízele — se nám nevrátí a že tu tak zase budeme věčně sami dva — — —“

„Věčně sami dva? To přece snad nebudeme!“ prohodila Frantina.

Dvorecký, zabrán v myšlenky, slov těch si hned nepovšiml a teprve po chvíli se mu v hlavě rozležela.

„Frantino? Co's to řekla?“ trhl sebou prudce a pohlédl na ženu.

Frantina sklopila hlavu a do temna se zarděla.

„Nu, vždyť jste slyšel, že tu my sami dva nebudeme věčně,“ řekla žertem.

„To vím! To vím,“ volal mlynář, „ale poprvé jsi to řekla jinak. Opakuj mi to zase tak!“

Dvorecký ovinul ruku kol šíje ženiny a obrátiv její hlavu tváří k sobě, řekl jí: „Podívej se mi pěkně do očí a opakuj mi ta slova!“

Frantina jen hořela, ale do očí mlynářa byla by nedovedla se podívat ani za živý svět. A také promluvit nemohla, jak se jí hrdlo sevřelo. Konečně nachýlila se k němu a zašeptala: „Bude něco — — —“

„Frantino! Frantino!“ zajásal starý muž a s bujarostí mladíka popadl ji do náručí a přitiskl k sobě, jako posud nikdy. „Opravdu? Vís to už opravdu? Nemýlíš se?“

Zavrtěla hlavou a nyní teprve pozvedla k němu oči, jež, jak se mlynář zdálo, pohlížely dnes tak něžně, tak přítulně, jakoby v nich bylo již čisti mateřskou lásku.

„A vís to již dávno? Dávno?“ naláhal mlynář, jemuž nad šťastnou tou zprávou radostí hlava se točila.

„Ne — v těchto dnech!“ zašeptala a vyvinuvši se mu z rukou, durdivě se na něho utrhlá: „A

nechte mne už! Takové věci se přece nepovídají!“

„Muži ano, muži všecko, má duše,“ řekl Dvorecký něžně skoro a pohládl ji po tváři. „Ale teď tě už nechám, až se upokojíš ty i já!“

A s tváří radostí zářící strojil se vyběhnouti ven.

„Pantáto,“ zvolala zděšeně za ním Frantina.

„No, co jest?“ obrátil se k ní.

„Pro boha, ať to ještě nikomu ne — tento —“ zakoktala se Frantina.

„Děťino! Což jsem mladík?“ zasmál se Dvorecký a vyběhl před mlyn.

Musil ven, ven — pod širé nebe, poněvadž zde pod tím nízkým krovem zdálo se mu, že ani vydechnouti nemůže, že prsa radostí se šířící, nemají dosti volnosti.

„Otec, zase otec!“ jásalo to v něm. „A nevyhynou tu Dvorečtí — i kdyby Karel, až tam bude hotov, za moře se vystěhoval.“

Mlynář venku před mlýnem dlouho nevydržel. Chodil tu lidé, zapřádali hovory a hned první se ptal, jaké že má pan otec tak dobré zprávy o Karlovi, že tak do dálky svítí radostně rozzářeným obličejem.

„Musím k tobě,“ řekl radostně a chopiv Frantinu do náručí, znovu ji k sobě přivinul. „Tam venku ti lidé na čele mi to viděli, že se něco stalo, a chlubit se přece nemohu a zapírat — hřích.“

„Nu, však se lidé dočkají, až budou na mně vidět,“ řekla Frantina trochu trpce v předtuše toho všeho, co jí očekává. „Mám starosti!“ zašeptala.

„Bodejť bys neměla! Starosti, ale i radosti!“ horoval. „Teď teprve se ti otevře svět, teď teprve poznáš, co je život! A jestli jsem ti dosud dělal, co jsem ti na očích viděl, teď ti budu dělat pomýšlení,“ řekl a chopiv ruku její, věle ji zblblal.

„Vy jste na mne tak dobrý,“ Vojtěče,“ řekla Frantina a pohlédla laskavě na mlynáře.

„Vojtěče! Vojtěče!“ radostně opakoval mlynář. „Podívej se, co zmůže dítě? Už máš i tatíka radši a říkáš mi jménem, jako posud skoro nikdy!“

„Vždycky jsem vás měla dost ráda,“ řekla Frantina.

„Ale vždy, i když jest už dost, může se míra ještě vršit a je pak víc,“ zasmál se mlynář. „A já už věru nemyslím, že dočkám se ještě kdy v životě takového štěstí.“

A Dvorecký se svým štěstím odběhl zase kamsi do mlýnice.

Po chvíli byl tu však již zase zpět. Posadil se vedle ženy, hladil ji po ruce a díval se na ni, jakoby jí byl dávno již neviděl. „Osobo drahá, osobo drahá“ opakoval si stále spokojeně a radostně. „Toté nějaké překvapení, a tak najednou! A co asi Vojtěch tomu řekne, že bude mít malého bratříčka!“

Frantině dnes všecko to láskání starého mlynáře působilo potěšení, ale ještě před několika dny bylo by jí naplňovalo odporem, jak byla proti němu zaujata. Ani vzpomínka na Vojtěcha jí dnes neroztrpěla.

„Co Vojtěch,“ opakovala po Dvoreckém. „Potěší se; však tuhle dost vyčítal, že ani nemá koho pochovat, když přijede k nám na prázdniny!“

„Teď tedy bude,“ spokojeně mluvil si ruce mlynář. — Pokračování.

Louis Berka,

český právník a veřejný notář,

938 N. Y. Life Bldg., Omaha.

TELEFONY:

Č. 646, 652. Obydlí, 2565.